

Publicerad 2010-05-01 23:48 av Thisisnotashoe

Du, du mamma, du bästa vän, du fina katt, du runda jordklot, du skimrande värld, jag vill inte leva
Och april försvann, det blev maj och jag fortsatte att andas.

Ut och in, precis som förr. Lugnt och metodiskt för att inte

förlora kontrollen alldeles. Värmen hängde i luften, kvav

och kryddad med några droppar vårregn. Ni vet sånt därt

regn som liksom lukar gott, som luktar vår och som nästan

stannar till i luften för att vänta på att få falla. Jag satt

på den hårda, grusiga marken och funderade på hur

man säger till någon att man inte vill leva. Hur man får

ur sig orden "Du, du mamma, du bästa vän, du fina katt,

du runda jordklot, du skimrande värld, jag vill inte leva"

utan att skuldbelägga. Hur man säger det och samtidigt

förklarar att faktiskt ingenting är deras fel. Att de faktiskt

gjort allt som man ska, precis rätt, hela tiden. Alltid. Att

det inte är deras fel att man inte längre vill, att man inte

längre orkar när all motivation har försvunnit. Maj kom

och allt var precis som förut. Det är ingenting som

förändras längre. Och visst fick jag fräknar på näsan och

kinderna, och visst slog träden ut sina gröna blad, och

visst sjöng fåglarna om morgnarna, men ändå var allt

precis som förut. Man kunde till och med sitta i gräset

och äta glass och cykla vart man ville, eller hoppa jämfota
upp för trapporna till skolentén, man kunde nästan strunta
i att ha jacka. Ändå fastnade den där glädjen, som borde
ha funnits, någonstans på vägen, utan att någonsin nå
fram. Och när jag satt där på den hårda, grusiga marken,
när solen sken blygt och regndropparna hängde i luften,
insåg jag att det inte fanns något sätt. Det fanns inget
sätt att leva, det fanns inget sätt att dö. Istället satt jag
kvar på marken och lät regnet falla. De tunga dropparna
blandade sig med mina förbannade tårar. Jag hoppades
på att regnet var radioaktivt, så att jag kunde dö precis
där och då. Men det var de inte. Uppenbarligen. Jag
tänkte att nu sitter jag här. Nu sitter jag här och jag
lever. Just nu lever jag av någon outgrundlig anledning.
Jag kanske dör alldeles strax, eller om hundra år. Men nu
är det maj, det regnar och jag andas. Så är det. Och du.
Du mamma, du bästa vän, du fina katt, du runda jordklot,
du skimrande värld. Du regniga majdag. Du.

Jag lever just nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Thisisnotashoe med Poeter.se id #31234 innehar upphovsrätten